

ANGELINE M.A. SCHOOR

JUNGLE BELLS

KERSTMIS IN HET REGENWOUD VAN THAILAND

uitgeverij SYLFAEN

dag 14 - 22 december 2018

OCHTEND, KAREN-DORP IN DE BERGEN VAN CHIANG DAO

Het kost me een paar uur om een comfortabele houding te vinden op de slaapmat, maar dan slaap ik redelijk. Midden in de nacht beginnen de plaatselijke hanen een wedstrijdje kraaien. Het is aardedonker, dus ik ga nog niet opstaan. Ze zullen wel van slag zijn door de zonnende of het licht van de volle maan. Of ze vieren een woest mannenfeest. We dommelen tot het eerste daglicht door het palmladeren dak prikt. Het is nog fris maar het belooft weer een warme dag te worden. Buiten onder het afdak staan een thermosfles met heet water, een doosje theebladeren en twee bekers klaar. Terwijl we ons oprispen, maakt Sumuk het ontbijt voor ons, dat bestaat uit een omelet, toast, meloen en bananen. Ik schuif een stuk van mijn omelet naar Roy, in ruil voor de toast die voor hem taboe is. Terwijl we eten, komen de dorpsvrouwen en -kinderen mooi gekleed en zwaar beladen naar ons afdak. Ze leggen kledjes neer en zetten een lokaal marktje op. Omdat wij de enige gasten zijn, gaat dit een privémarkt worden. O jee, we willen de lokale nering graag een injectie geven, maar hoe hou je ze allemaal tevreden zonder een pakezel nodig te hebben? We overleggen en bepalen onze strategie: we bekijken eerst alle kramen en doen dan nog een rondje waarbij we bij ieder stalletje iets kleins kopen. Voor de kosten hoeven we het niet te laten, maar alles wat je koopt moet mee op je bult. Het valt nog niet mee, want we willen het liefst iedereen blij maken, maar er moet toch onderhandeld worden over iedere

aankoop. Dit gaat een tijdrovend klusje worden. Qua vocabulaire zijn we gehandicapt, maar hiervoor volstaan handen en voeten en vooral vingers. Omdat wij de enige bezoekers van deze markt zijn, wordt iedere onderhandeling zo'n beetje een dorpstribunaal. We beginnen wat schutterig maar naar mate we langs de koopvrouwen en -meisjes lopen, worden we wat stilliger. Het eind van het liedje is dat we al onze muntjes en klein briefgeld kwijt zijn, een tas vol spulletjes voor het thuisfront hebben en hopelijk zo veel mogelijk dames blij hebben gemaakt. Ach, dit hoort er bij. Wij zijn een dag en een nacht te gast geweest in hun dorp en daar doen we graag iets voor terug. Als duidelijk is dat de handel ten einde is, ruimen de vrouwen hun spullen weer op en gaan wij ons klaarmaken voor de volgende etappe van de trek.

AVOND, CHIANG MAI, LUNA GUESTHOUSE

De zon schijnt lekker door als we gaan lopen. Dat gaat leuk worden vandaag. We hebben voor de lunch een uur of vier te gaan en daarna nog twee. Ook vandaag gaat het weer steil omhoog. Kort nadat we uit het dorp vertrekken, zijn we nog even bij het huis van Sumuk langs geweest. Zijn twee honden, moeder Do en haar zoon Sport, zijn met ons meegegaan, zodat we ook nu weer een escorte hebben. Ze rennen als uitgelaten kinderen voor ons uit. Het is gezellig, alleen zullen we zo vast geen wild zien. Wel zien we sporen van de aanwezigheid ervan. Sumuk wijst ons op een hoopje uitwerpselen die volgens hem van een zwart luipaard zijn. De honden hebben het spoor al te pakken en rennen er speurend met de neus op de grond achteraan. Sumuk stelt ons gerust: luipaarden zijn veel te snel voor een hond. Daar kan ik me iets bij voorstellen, al vind ik het jammer. Ik had er graag eentje gezien, al is het maar vanuit de verte. We trekken verder, zo nu en dan een paar momenten rustend als we al te zeer oververhit raken. Stijgend en dalend, de lijnen van de berg volgend. Soms, in de dalen, volgen we de lijn van een bijna lege rivierbedding. In het regenseizoen moeten dit immense stromen zijn, maar nu siepelt het maar een beetje. Op de zanderige oevers zitten zwermen kleine vlindertjes in wit, geel, blauw, rood en oranje. Ze likken de mineralen van het zand. In een bamboe hut waar groepen kunnen overnachten eten we de lunch die Sumuk in de vroege ochtend voor ons heeft staan koken. Hij zorgt erg goed voor ons. Hoewel de nieuwe gympen die ik voor deze trek heb gekocht uitstekend dienst doen en geen enkel ongemak veroorzaken, kom ik er nu achter dat er op mijn tenen toch een paar indrukwekkende blaren zijn verschenen. Ik tape ze strak in en stop de hele zaak zonder pardon

weer terug in de schoenen. Ze moeten niet zeuren, we zijn nog niet uitgelopen.

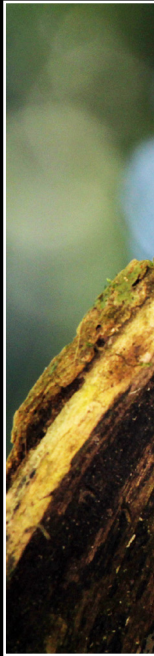
De mars na de lunch, qua tijd de kortste, voelt als de langste. Het wordt nu toch wel erg heet en ik begin de kilometers van gisteren en vanmorgen in mijn benen te voelen. Roy en Sumuk hebben een hoed op die ze tegen de al te felle hete zonnestrallen beschermt. Ik niet, maar ik improviseer er eentje van een droog bananenblad. Ik zie eruit als een overjarige boskabouter, maar het werkt dus dat kan me helemaal niet schelen. Halverwege de middag komen we aan bij het punt waar Mit ons opwacht met de auto. Hier neemt Sumuk afscheid, zijn vrouw is er al om hem op te halen. We bedanken hem, spreken onze waardering uit voor zijn kundige leiding en zwaaien hem uit. Mit neemt ons nu over. Kies informeert hij naar de verrichtingen van Sumuk en wij geven hem een goede pers. De afgelopen twee dagen hebben wij hem leren kennen als een zachtmoedige man die hart heeft voor zijn jungle. Daarbij is hij een hardwerkende en liefhebbende vader en dat willen wij graag steunen.

Voordat Mit ons weer terugrijdt naar Chiang Mai brengt hij ons naar de Bua Thong waterval, ook wel bekend als de *sticky waterfall*. Het fijne weten we er nog niet van, maar je schijnt erop te kunnen klimmen. We trekken zwemkleding aan en gaan op onderzoek. Mit gaat niet mee, hij blijft in de auto met onze bagage op ons wachten. De waterval blijkt een heel bijzonder natuurverschijnsel te zijn. Omdat de rotsen waarover hij naar beneden tuimelt van kalksteen zijn, ontstaat er door het stromende water een kalkafzetting, net zoals in een druipsteengrot. Het effect is dat de kalkafzetting de vorm van een waterval heeft aangenomen, waar het echte water overheen stroomt. Er kan geen alg op groeien en daardoor is het oppervlak niet spekglad, zoals bij alle andere watervallen waarin ik heb gestaan. De natte stenen zijn enigszins ruw en je kunt er gemakkelijk op lopen, zonder uit te glijden of je grip te verliezen. Het eerste stukje lijkt eng. Maar als je aan het idee gewend bent dat je niet gaat glijden, is het geweldig om door het vallende water naar boven te klauteren. Om beurten doen we dat, terwijl de ander kijkt en foto's maakt. Het koele water is verfrissend en het is fantastisch om veilig en glijvrij hoog op een rots in een waterval te zitten of staan. Ik heb nog nooit zoiets gezien. Langs de kant staan overal bordjes dat je moet oppassen voor slangen, maar daar kan ik me nu echt niet druk om maken. Dit is geweldig! We spelen lang op de waterval, die meerdere niveaus heeft. Sommige zijn erg steil en er

hangen touwen om je te laten zakken of op te hijsen. Ik vind dat een beetje eng, maar natuurlijk probeert Roy ze allemaal. Slangen zien we niet, wel vissen en een paar krabben. Hé, die zou je in deze omgeving niet verwachten. We zouden het liefst nog uren spelen, maar Mit zit te wachten en moet ons nog naar Chiang Mai rijden, dus we maken het niet te laat. Als we de trap omhoog nemen, kijk ik nog vaak om naar dit wonderbaarlijke natuurverschijnsel.

Voor vanavond hebben we nog geen slaappleats in Chiang Mai en het idee is dat Mit ons afzet in een wijk vol *guesthouses*. Maar onderweg bedenken we dat Mit en zijn Zuid-Afrikaanse vrouw ook een *guesthouse* hebben en dat het veel tijd zal schelen als we daar gaan slapen. Hij weet niet zeker of er nog kamers vrij zijn en informeert zodra we aangekomen zijn. Ja, er is nog een kamer vrij voor 590 baht. Wij vinden het prima, allang blij dat we niet meer met zware bagage op onze rug hoeven te gaan zoeken. Mit lacht blij, helpt ons met uitladen en zegt dan dat hij voor ons de kamer voor 500 baht kan doen. Ach, dat is lief. We hadden helemaal niet aan onderhandelen gedacht. Of eigenlijk was het meer zo dat we het niet belangrijk vonden en hem de klandizie gunnen. Maar de Thai zijn rasonderhandelaars en je moet eigenlijk altijd proberen een deal te maken. Dat Mit uit eigen beweging en zonder aandringen van onze kant zijn prijs laat zaken, siert hem.

We ruimen snel onze bagage op en gaan dan de stad in voor een kleine maaltijd. Daarvoor moeten we nog mijn jurk ophalen, want de kleermaker heeft beloofd die klaar te hebben. Hij is prachtig geworden. Ik prijs de vakkennis van de man en hij zegt met enige trots dat hij me beloofd had dat hij kwaliteit zou leveren. In ruil beloof ik hem een goede recensie op Tripadvisor en ook dat ik hem zal aanbevelen bij familie en vrienden die ook naar Chiang Mai willen gaan. Voor wat, hoort wat.

dag 27 - 4 januari 2019

MIDDAG, KOH JUM, ANDAMAN BEACH RESORT

Regen. Ik hoor het als ik in de nacht wakker word. Het was te verwachten. Het regent nog als het licht wordt. Ik vind het niet erg, het hoort erbij. We grijpen de gelegenheid aan om eens lekker uit te slapen. We reizen al bijna een maand en zijn elke dag bij het opgaan van de zon opgestaan. Een keertje lui blijven liggen mag best als je vakantie hebt. Dat doen we dus. Op het gordijn zit een bidsprinkhaan, een groene deze keer. Misschien heeft onze vriend van gisteren het bij ons leuk gehad en heeft hij ons aanbevolen bij zijn vrienden. We laten deze bezoeker lekker zitten tot we aangekleed zijn, maken een foto van de nieuwe gast en brengen hem dan op de bezem naar buiten. Hij vindt het allemaal best en werkt geroutineerd mee. Zijn collega heeft hem vast ingelicht over deze procedure.

Na deze gezellige ontmoeting gaan we naar het restaurant voor een brunch. Er zijn er meer op dat idee gekomen. Er zitten veel mensen die zo te zien allemaal uitgeslapen hebben. De meesten kijken sip naar de lucht of zijn verdiept in hun telefoon. Wij zinderen van energie om het strand op te gaan. Het lijkt er een ideale dag voor. Het regent niet noemenswaardig. Je zou het hooguit een lichte spray kunnen noemen. Warm uiteraard. Er staat een stevige wind die het zand over het strand blaast en de palmbomen buigt. In vergelijking met voorgaande dagen is het koel, maar toch nog 28 graden. De zee is redelijk woest, met witte koppen op de golven en een uitnodigende branding.

We gaan eerst maar eens een eindje lopen, op zoek naar de beste zwemplek. Onderweg verzamelen we nog wat schelpen, die heb je nooit genoeg. Ik kan gewoon de verleiding niet weerstaan om ze op te rapen. Roy vindt een hele mooie, met puntige uitsteeksels. Hij steekt hem in zijn zak om hem niet te verliezen. Als hij nog een mooie vindt en die erbij wil stoppen, voelt hij een grijphand om zijn vinger sluiten. Hé, wacht eens even, wie is dat? Hij haalt de puntige schelp uit zijn zak en twee ogen op steeltjes kijken hem verontwaardigd aan: 'Dit is mijn schelp, ja!' O pardon, daar hadden we geen erg in. De rest van de bewoner komt ook naar buiten en probeert met alle grijpvoetjes houvast te vinden in deze penibele situatie. Snel zet Roy de ontheemde op het zand. Binnen enkele seconden heeft deze zich weer op de pootjes gewerkt en scharrelt weg, richting zee. Binnenschelpen kun je hem bijna horen mompelen: 'Stomme westerling!'

We vinden een bamboe afdakje onder de palmbomen dat een beetje uit de wind staat. Daar laten we onze spullen achter, verzwaard met een paar stenen en duikelen de golven in. Het water is heerlijk warm. Het is een toer om door de branding heen te komen, maar daarachter kun je lekker meerijden op de golven. Ze zijn behoorlijk hoog. Als uitgelaten kinderen laten we ons opnemen en neergooien. We zijn de enige mensen in de zee en ook op het strand is, afgezien van een rondgeblazen krab, geen levende ziel. Het voelt alsof we samen op een onbewoond eiland zijn beland.

Het half versleten badpak dat ik heb meegenomen op deze reis om af te dragen, is nu echt aan zijn eind. Het flodderd om me heen en laat bij elke golf de halve inventaris naar buiten floepen. Geen fijn gevoel. Uit met dat ding. Er is hier niemand om in verlegenheid te brengen. Als ik mijn arm door de bandjes haak, raak ik het ding niet kwijt en kan ik er straks weer in. Ik zie dat Roy een eindje verderop op dezelfde gedachte is gekomen. Bij gebrek aan bandjes waar hij een arm doorheen kan steken, heeft hij zijn zwembroek om zijn nek geknoopt. Ook creatief. Zo spelen we lange tijd in de warme golven, een fantastisch en zeer aards gevoel.

AVOND, KOH JUM, ANDAMAN RESORT

Na ontzilting van lijf en haren huren we een scooter om de rest van de middag het eiland te verkennen. De wind is geluwd en het is min of meer droog. We hebben geen kaart, maar hebben er wel een paar keer ergens eentje gezien. Het eiland heeft geen noemenswaardig wegennet. Er is eigenlijk maar één weg van noord naar zuid, die om de berg op de noordpunt heen buigt. Van daaruit gaan een paar doodlopende wegen naar de kust. Er valt dus niet zo veel te verdwalen hier.

We krijgen een oranje scooter en ik ben aan de beurt om te rijden. Dat begint meteen goed, want het eerste stuk naar de hoofdweg toe is een zandpad. Dat is op zich niet zo erg, we hebben al vaker zandpaden bereden. Maar door de recente regenval is het nogal modderig geworden. Dat is niet fijn op een wiebelige scooter met twee volwassenen erop, maar het lukt me. We komen op de hoofdweg en volgen die noordwaarts. Als het goed is, loopt deze weg dood achter de berg op de noordelijke helft. Op enig moment houdt het beton van de weg op en wordt het een zandpad. Dat is gek. Dit is toch de hoofdweg? We hebben geen afslag gemist of zo. Langzaam rijd ik verder, plassen en

modderpoelen zo veel mogelijk vermijgend. Dat valt niet mee, want het gaat bergaf en dat maakt de hele operatie een beetje glibberig. De weg loopt dood op een strand. Een mooi strand, dat wel. Er staat een eettentje waar een paar mensen rondhangen en er wordt reggaemuziek gedraaid. Volgens onze inschatting kunnen we nog niet op de noordelijke punt zijn. Er staat een kaart aan het pad met een stip waar we ons bevinden: ergens halverwege het eiland. Dat klopt absoluut niet met onze beleving, maar onze navigatiekunsten zijn dan ook vrij mager. We maken van de nood een deugd en eten een noedelsoepje in de reggaetent. Ze kunnen lekker koken daar. Daarna gaan we weer op pad om nog eens te proberen het noordelijke einde van de weg te vinden. We komen nu bij een pier uit aan de andere kant van het eiland, die naar het vasteland uitkijkt. We snappen het niet meer, maar dat is niet erg. Het is hier ook leuk. In de baai drijven een paar bamboe hutjes, zoals die waar we in geslapen hebben op het meer. Zouden hier mensen wonen? Een geweldige plek, maar wel wiebelig als het stormt. Het is weer gaan regenen en we hijsen ons in de lichtgewicht regencapes die we altijd bij ons hebben, maar die op deze reis nog ongebruikt zijn gebleven. Fijn, dan hebben we ze toch niets meegezeuld. Het is inmiddels al wat later in de middag en de lucht ziet er niet uit alsof het nog zal gaan opklaren. De wind wakkert ook weer aan. Dus we besluiten zuidwaarts te rijden, richting ons hotel, en onderweg ergens wat te eten. Gelukkig lukt het ons om de hoofdweg te vinden en we begrijpen nog steeds niet hoe we verloren hebben kunnen raken. Het zal wel altijd een raadsel blijven.

We vinden een prettig eethuisje aan de kant van de weg. De eigenaar is waarschijnlijk moslim, want hij adverteert met halal eten. Het smaakt uitstekend en we genieten er uitbundig van. Het eten in het restaurant van ons resort is niet onaardig, maar haalt het niet bij de kwaliteit van keukentjes als deze. Toch rekken we het niet te lang. Het begint nu wel erg hard te waaien. We rijden maar één keer fout en Roy, die het stuur heeft overgenomen, glijdt uit op een wel heel glibberig stuk van de weg. Geen brokken aan scooter of botten, alleen een paar modderige knieën.

Zodra we bij de receptie arriveren om de scootersleutels in te leveren en binnen het bereik van de wifi komen, beginnen onze telefoons te ratelen. Ze zitten vol met noodkreten van het thuisfront en verzoeken om een levensteken van ons. Ze weten kennelijk meer van de storm dan wij. In de afgelopen maand hebben we ons verre gehouden van

het volgen van nieuws van welke vorm dan ook. Het thuisfront doet dit overduidelijk wel en onze beminden zitten in zak en as omdat ze vrezen dat wij de zee ingewaaid zijn. We informeren eens bij de eigenaar van het hotel naar de stand van zaken met de veerdiensten. Hij vertelt dat de boot die over open zee gaat eruit ligt, maar dat vanaf de andere kant naar alle waarschijnlijkheid een andere route naar het vasteland zal gaan. Hij kan ons daar morgenochtend meer over vertellen. We bedanken hem en sturen wat jolige berichten naar het thuisfront om iedereen daar gerust te stellen. We luisteren nog een tijdje naar de wind. Het heeft wel iets om middenin een cycloon te zitten die wereldnieuws is. Het is alsof je eersterangs plaatsen hebt bij een voorstelling die live wordt uitgezonden.

